

Miljøministeren (Svend Auken):

Man må sige, at hr. Peter Hansen-Nord kom højt op til sidst: Som minimum en halvering, nedskydning af unger, nedtagning af reder osv. Jeg synes hr. Martin Glerups karakteristik af blodbad er rimelig.

Hvis det bliver den officielle danske politik, bliver det efter min opfattelse meget svært at indgyde befolkningen respekt for vores almindelige, grundlæggende synspunkter på natur- og dyrebeskyttelse. Det synes jeg bliver svært, hvis vi herinde siger, at det er på den måde, problemet skal løses: Der er dobbelt så mange, som der bør være, og nu går myndighederne i gang med at slå unger ihjel i rederne og rive reder ned og alle de andre ting, som hr. Peter Hansen-Nord var inde på. Hvordan kan vi så forklare folk, at det er forkert, at de selv hjælper lidt til og selv skyder ungerne og selv river rederne ned? Jeg synes, det var direkte ubehageligt.

Jeg var ellers tæt på at ville foreslå en konsensusløsning på problemet – for alle og enhver ved, at der er et problem. Der er et lokalt problem med store skarvbestande; man kan sige, at det er resultatet af en meget vellykket fredningspolitik, som vi internationalt har grund til at være stolte af, men som vi, der er ansvarlige for den beslutning, der i sin tid er truffet, også må være den lokale befolkning behjælpelig med at få løst.

Mit forslag til en konsensusløsning skulle være, at Venstre og Konservative skulle droppe hr. Aage Brusgaard og Fremskridtspartiet. Glem hr. Aage Brusgaard og Fremskridtspartiet i denne sag. Hr. Aage Brusgaard og Fremskridtspartiet har aldrig haft nogen positiv holdning til fredning og bevarelse af skarven i Danmark. Det har derimod partiet Venstre og Det Konservative Folkeparti, det har den tidligere regering haft, og den har været støttet af andre partier herinde. Og lad os så – efter at man har frigjort sig fra falske allierede – sætte os omkring et bord og sige: Hvad kan vi gøre inden for rammerne af vore internationale forpligtelser og med vore almindelige grundsynspunkter på at løse de konkrete problemer?

Hr. Aage Brusgaard spurgte, hvad Vildtforvaltningsrådet har svaret. Det har været offentligt fremme, så jeg tror ikke, jeg afslører nogen hemmelighed ved at sige, at det, Vildtforvaltningsrådet har peget på, er, at man konkret lo-

kalt løser problemerne gennem en tilstrækkelig vidensopbygning, gennem samarbejde mellem interesserede organisationer og myndigheder og i givet fald en forstærket indsats for at skræmme fuglene væk – det er jo ikke særlig svært at skræmme skarver væk, når der skal grundlægges en ny koloni. Man kan også gøre noget yderligere for at beskytte fiskeredskaber.

Og endelig peger Vildtforvaltningsrådet på, at der er muligheder for at sikre sig imod udklækning af æg. At sikre sig mod udklækning af æg er et langt mere acceptabelt instrument end hr. Peter Hansen-Nords voldsomme udspil om nedskydning af unger og nedtagning af reder osv., som dog heldigvis – det skal siges til forslagsstillernes ros – heller ikke fremgår af forslaget.

Hr. Rønholt siger, at det er en forudsætning for forslaget, at det ligger inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser; sådan forstod jeg hr. Rønholt. Når jeg nu siger, at det gør det ikke, det ligger ikke inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser, var det så ikke en god lejlighed til at sige: O.k., det er ikke vores forslag, det kommer an på, lad os droppe det, men lad os i fællesskab sætte os ned og diskutere, hvad vi kan gøre for at leve op til vores internationale forpligtelser og løse de konkrete problemer, der er, på en anstændig måde?

I den forbindelse afventer jeg ligesom en række af ordførerne den status, der kommer fra Skov- og Naturstyrelsen med vurdering af bestandens udvikling, en vurdering af Vildtforvaltningsrådets anbefalinger og det, man får ud af den workshop om skarven, der skal finde sted i begyndelsen af december måned.

Jeg tror, det var hr. Rønholt – eller var det hr. Peter Hansen-Nord? – der sagde, at skarven ikke længere var en truet fugleart. Det er ikke de internationale eksperter vurdering. Så sent som i april måned i år blev der afholdt en konference om skarven i Tyskland, og ved den lejlighed konstaterede eksperterne, at man stadig væk måtte betragte mellemskarven som en sårbar fugleart. 80 pct. af alle mellemskarver, af hele verdens bestand af mellemskarver, findes på 15-20 forskellige redepladser i Holland og Danmark; og det er klart, at hvis vi nu går i gang med, som hr. Peter Hansen-Nord var inde på, at skyde unger og rive reder ned osv. på vores del af dem, ja, så kan der hurtigt komme en meget alvorlig situation.